

SNÖGGLE

J. B. Priestley / Dibujos de Júlia Moscardó

UNA NAU ESPACIAL?

Era un d'aquells dies en què d'entrada no ha de passar res d'interessant, però que més tard, quan ja no t'ho esperes, acaba passant gairebé de tot. L'agost és una època ideal per a aquests dies tan peculiars, i aquell era un dia de ple mes d'agost. Els Hooper –en James, a punt de fer-ne setze; la Peg, catorze, i en Robin, tretze– no tenien escola, esclar, però s'estaven a casa. Els seus pares havien marxat de viatge a França i a Itàlia amb cotxe.

L'avi s'estava amb ells, «per vigilar-los», tal com havien dit els pares, tot i que la Peg no deixava de tenir la sensació que eren ells qui vigilaven l'avi, i sobretot ella, que pensava que ho feia més que no els dos nois. I no és que això li importés, perquè s'estimava molt el seu avi, en Richard Hopper, un professor d'història jubilat que ara es dedicava a escriure llibres. Actualment n'estava fent un de molt llarg i molt avorrit sobre William Pitt i el duc de Newcastle, fossin qui fossin aquells personatges. L'avi tenia més de setanta anys, cabells blancs i unes celles molt maques, i com que fumava amb pipa feia sempre una olor molt forta de tabac. Tot i l'edat, a la noia li feia l'efecte que els nets s'entenien més amb l'avi que no amb el pare. No se'l veia mai enfeinat ni preocupat, i no parlava mai de diners. A més, tot i estar escrivint el llibre a l'habitació

que quedava al damunt d'on eren, a la part de darrere de la casa, no s'enfadava mai si els nois feien molt d'enrenou.

A la planta baixa, al costat de la cuina i de la porta d'entrada de darrere, hi havia una sala de jocs molt gran només per a ells. Tenia tot el mobiliari atrotinat i fet malbé, i d'aquesta manera no s'havien de preocupar per tenir-ne cura. El moble principal, i el més utilitzat, era un armari grandíós ple a vessar amb tot de coses: joguines velles, llibres que feia anys que no llegien, raquetes de tennis amb el cordatge mig trencat, i trastos i andròmines de tota mena. Un altre avantatge d'aquella habitació era que no havies de passar per la porta si volies sortir al pati, perquè a la paret del costat hi havia uns finestrals enormes que s'obrien com si fossin portes i que t'hi duien directament. Era una passada!

Aquella tarda concreta –poc després d'haver dinat carn freda amb amanida i un púding d'estiu–, els finestrals estaven oberts de bat a bat, però els tres nois s'havien quedat a casa. La tempesta no era tan forta com feia una estona, quan havien caigut un fotimer de llamps i trons, però encara tronava i llampegava a la vora. Amb aquell temps no era bona idea sortir fins que hagués parat del tot. En James, que era un fanàtic del tennis, s'estava dret a prop de la finestra practicant el servei, jugant només amb la raqueta i sense fer servir cap pilota. Tenia un posat ridículament seriós. En Robin s'estava estirat tan llarg com era en aquell sofà abonyegat i fet malbé llegint un llibre sobre astronomia o viatges espacials, o sobre qualsevol cosa d'aquest estil. Estava tan obsessionat amb tota aquella

murga que només retornava a la Terra durant els àpats. La Peg seia davant d'una tauleta de cara a la finestra provant d'escriure un poema, cosa que feia sovint quan havia de quedar-se a casa.

No se n'acabava de sortir. La tempesta havia decidit tornar-hi amb una tronada sobtada i ben forta, que li va fer aixecar el cap:

–Oh, calla d'una vegada! –va exclamar amb veu aspra.

–Ningú ha obert la boca –va respondre en James entre sacada i sacada.

–Parlo d'aquesta maleïda tempesta. Necessito concentrar-me.

En James va començar a servir una altra vegada.

–Un nou poema? –va preguntar amb to foteta. I, com que la Peg feia veure que no el sentia, va continuar:– Un altre sobre com voler ser un arbre?

–Doncs calla tu. –La Peg l'hi va deixar anar no gaire enfadada. Volia donar per acabada la conversa perquè, de fet, aquell poema parlava d'un arbre, encara que no anés de voler-ho ser. Li costava concentrar-se perquè la tempesta continuava, tot i que ho feia amb menys força i semblava que ja llampegava més lluny.

Llavors va ser en Robin qui la va interrompre. Acabava de llegir alguna cosa que l'havia deixat esbalaït.

–Si agafes un polsim d'una nana blanca, pesa moltíssimes tones. És al·lucinant!

Malgrat que gairebé no se l'escoltava, en James va creure que havia de dir-hi alguna cosa.

–No pots agafar un polsim d'una nana.

–No siguis poca-solta –li va dir en Robin–. Jo no he dit això. El que vull dir és... M'estàs escoltant?

–No.

–Jo tampoc –va dir la Peg, encara que no era del tot cert. Però el que hauria volgut és que callessin tots dos.

Ara bé, quan en Robin volava per l'espai, no es podia quedar sense dir res.

–Una nana blanca –va començar amb parsimònia– és una petita estrella, vella i molt i molt pesada. Tan sols un polsim, una culleradeta, pesa moltíssimes tones. –Li agradava tant tot allò que es va posar a riure.– Una petita part, de la mida d'una unglà, et deixaria ben pla. –Va tornar a riure.– Dins dels àtoms no hi cap res més i estan tots comprimits. Que bo!

Per la Peg, allò ja passava de la ratlla.

–Què té de bo?

–Ei, mireu! –va cridar en James a mig fer un servei.

En Robin s'havia enfadat amb tots dos.

–D'acord, d'acord, d'acord. No us interessa. Però a mi sí.

I va continuar llegint.

Però com que ara era ell el que volia silenci, en James i la Peg van començar a provocar-lo.

–Cent milions d'estrelles a la nostra galàxia –va dir en James amb una cantarella.

La Peg no va poder evitar d'afegir-s'hi amb el mateix to.

–I milions i milions de galàxies. –I després, amb una veu de fàstic, va afegir:– Buf!

Això va fer saltar en Robin.

–Per què buf? L'univers és immens. I punt.

–És massa gros –va dir la Peg–. I fa fàstic i por.

–Ho dius només perquè et fa sentir que no ets ningú.

Ara va ser la Peg qui va saltar.

–I tu ho dius perquè t'encanta l'astronomia, els viatges espacials i aquesta llauna. En qualsevol cas, jo soc algú. Soc la Peg Hooper, de Laurel Lodge, Mitchling, Wiltshire, Anglaterra, planeta Terra.

–Deixa-ho estar, Peg –va fer en James–. Mireu quina sacada, tots dos. Fixeu-vos-hi... En Hooper serveix per guanyar el partit... Atenció, esmaixada, bang, uau! Un altre servei directe. Què us ha semblat?

Mirant per damunt del llibre, en Robin va fer tot seriós:

–No, James, em sap greu, però aquest servei ha anat directe a la xarxa.

–No hi estic d'acord. I tu, Peg?

La noia va fer que no amb el cap.

–La veritat és que no ho sé, no sé què dir-vos.

–Jo sí que ho sé –va dir en Robin, que probablement sí que ho sabia–. I em sembla que no hauria superat la xarxa perquè no llances la pilota prou amunt, James. Crec que no serveix de gaire practicar la sacada sense una pilota i una xarxa.

–Oi tant; serveix per coordinar els moviments. Però, és cert –va continuar posant-se seriós–, tan bon punt aclareixi i la pista estigui seca, hi aniré a practicar. Mentrestant, la llançaré més amunt. Mireu!

Va ser en aquell instant quan va començar tot. Primer es va sentir un brogit com de motors desconegut, després el cel va començar a pampalluguejar amb una llum estranya, que ni la Peg ni en Robin haurien vist si no haguessin estat mirant cap a en James i cap a la finestra.

–Un ovni! –va cridar en Robin saltant del sofà i sortint de casa disparat.

–Bufa! –va fer en James amb un to i un posat enfadats–. Què li ha picat?

La Peg va respondre vacil·lant:

–No ho sé, no ho sé, James. Però ha passat una cosa estranya allà fora, hi ha hagut un soroll i una llum.

–Deu ser la cua de la tempesta, res més.

En James no va fer ni el gest de girar-se per veure on anava en Robin.

La Peg no es volia ficar al mig d'una discussió entre els seus germans. Però tampoc volia donar la raó a en James.

–No crec que fos la cua de la tempesta. El soroll era diferent. I també la llum.

–Ximpleries –va fer en James encara enfadat, potser perquè tot i que no pensava sortir a veure-ho, no podia continuar practicant el servei.

–En Robin ja torna. I se'l veu molt emocionat.

–Més ximpleries.

–Crec que era un ovni –va anunciar en Robin gairebé cridant de tan excitat que estava.

–Un què? –va preguntar la Peg, que no tenia ni la més remota idea del que deia el seu germà.

–Un OVNI. Un Objecte Volador No Identificat –va contestar en Robin fent-se el set-ciències.

–Vols dir... –va fer en James, cada cop més enfadat–, un d'aquests plats voladors que la gent diu que veu? Quina estupidesa. No siguis poca-solta.

–No soc poca-solta. Ho seràs tu –li va respondre cri-dant, i aleshores ja no va poder aguantar més:– que hi hagi molta gent que hagi vist coses que no existeixen, o globus meteorològics, o avions experimentals que no es distingien amb claredat, no vol dir que no hi pugui haver un plat volador, una nau espacial. –Els altres dos van provar d'interrompre'l.– Oh, calleu un moment i escolteu-me. Sé de què parlo més bé que vosaltres dos.

Estava a punt de continuar, però va parar perquè l'avi s'hi va afegir. Mirant-los per sobre de les ulleres, que sempre li relliscaven nas avall, l'home va parlar amb calma:

–I bé, què és el que passa aquí?

Com que era el més gran, en James va contestar:

–Perdona si t'hem molestat, avi.

–És culpa meva –va dir en Robin, que galàxies, naus espacials i tota aquella mena de coses a banda, era un bon noi amb molt bon cor.

–La culpa és de tots –va afirmar la Peg, encara que no creia que ella fos culpable de res.

Però no hi havia res a perdonar.

–No, no, no m'heu molestat pas. He baixat per fer-vos una pregunta. A veure, en comptes d'estar treballant en el vell William Pitt i en el duc de Newcastle, estava mirant

per la finestra, un mal costum que tinc. I he sentit un soroll força estrany i he vist un esclat de llum peculiar.

–Ho veus, James? –va dir en Robin gairebé cridant.

–No creus que fos la cua de la tempesta, avi?

–No, no crec que ho fos, James. M’ha semblat una cosa totalment diferent. –Aleshores l’avi va agafar la pipa, se la va mirar com si es pogués transformar en una altra cosa i va afegir a poc a poc:– Totalment diferent.

–Sí que ho ha estat –va fer la Peg, a qui no li agradava que la deixessin de banda.

–D’acord, avi –va respondre en James–. Però ara en Robin ja parla de plats voladors i naus espacials.

–I després –va cridar la Peg– vindrà allò dels milions i milions d’estrelles una altra vegada, milions de milions de milions de quilòmetres d’espai buit i tota aquesta mena de teories. I en Robin sap que ho detesto.

L’avi li va dirigir un dels seus somriures tranquil·litzadors.

–A mi tampoc m’agrada gaire tot aquest tema. Sempre m’ha semblat poc clar. Però en Robin, potser perquè és el més jove, sembla que pertanyi més a aquesta era espacial. Et toca parlar, Robin.

–D’acord, i gràcies, avi! Recordes que fa unes quantes nits vas dir que a la Terra hi podrien haver aterrat naus espacials, abans que fos tan poblada, i després haver-se tornat a enlairar? –En Robin se’l mirava suplicant.– Ho vas dir, oi?

Com que era vell i tenia molta experiència com a professor, l’avi va respondre la pregunta amb molta cautela.

–Bé, el que jo vaig dir és que no era impossible, encara que totes les evidències indiquen el contrari: les distàncies siderals, etc. I hi ha un altre punt que vaig assenyalar: si les criatures d'un altre planeta eren prou intel·ligents per venir-nos a visitar, potser també serien prou intel·ligents per veure que no valia la pena fer-ho.

–Oh, avi, vols dir que no? –va fer la Peg mirant-lo desolada.

–Parlant com a historiador, bonica, dubto que valguem gaire la pena. Si aquestes criatures intel·ligents i avançades m'ho preguntessin a mi, em temo que els diria que no se'ns acostessin.

–Ho veus, Robin? –va fer en James.

Però en Robin es negava a veure-ho, fos el que fos el que havia de veure.

–Però potser han aterrat aquí per atzar, o per carregar combustible o el que sigui, o per enviar un informe sobre la superfície terrestre. Igual que nosaltres ho hem fet sobre Mart o sobre Venus, però encara millor, fent aterrar una nau procedent d'un altre indret de la galàxia.

–Robin, sisplau –va cridar la Peg–. No comencis una altra vegada. Avi, digue-li que pari. No vull saber res de bèsties amb vuit ulls i un fotimer de com se diguin, de tentacles. Tard o d'hora acabaré somiant-hi.

L'avi estava encenent la pipa altra vegada, sempre ho anava fent, i se les va enginyar per fer uns sorollets que van fer que els nois pareessin d'interrompre's els uns als altres.

–No, no parlarem de cap monstre, Peg. I no sé si estic disposat a acceptar la teva nau espacial, Robin. Però

aquesta vegada, i és per això que he baixat, no puc evitar creure que ha passat alguna cosa molt estranya, realment poc comuna, i no gaire lluny d'aquí. Des de dalt me n'he pogut adonar millor que vosaltres.

–Sí, esclar, avi –va fer en Robin absolutament entusiasmada–. Però digues què és el que has vist.

L'avi va moure una mica la pipa per guanyar temps.

–Res gaire clar –va dir–, puf, puf, puf, hi ha hagut un esclat de llum, de color blauverd, diria, puf, puf, i m'ha fet l'efecte que alguna cosa que no he pogut veure amb claredat baixava, puf, puf, i potser hagi planejat una mica abans de desaparèixer.

–Una nau espacial –va anunciar en Robin com si aquella cosa s'estigués esperant per entrar a l'habitació.

–Però podria ser que m'estigués enganyant a mi mateix –li va respondre l'avi–. Sempre ens estem autoenganyant. La història és en gran part una llarga llista d'autoenganyos.

La Peg, que era la que estava més a prop de la porta del darrere, va sentir com trucaven i va anar a obrir

–Ah, bona tarda –va fer sense entusiasme.

–Bona tarda –va respondre la senyora Bing-Birchall entrant sense demanar permís i apartant la Peg d'una empenya. Era una dona alta i ossuda, que parlava a crits. Als nois els agradava tan poc com a la Peg.– Oh, bona tarda. Soc la senyora Bing-Birchall.

–El nostre avi, el professor Hooper –va presentar-li la Peg.

L'avi s'havia aixecat.

–Com es troba, senyora Birchall?

–És Bing-Birchall –va dir cridant la dona–. Amb guionet.

–Em sap greu –va fer l’avi–. Sempre em confonc amb els cognoms dobles. Hi ha alguna cosa que...

–He hagut de fer la volta a la casa perquè des de la porta principal no em sentia ningú –va queixar-se la senyora Bing-Birchall elevant encara més el to de veu.

Si s’esperava que l’avi es continués disculpant, no ho va aconseguir, ja que l’home va respondre despreocupadament:

–Em penso que el timbre no funciona, i com que estàvem tots aquí... El meu fill i la meva nora són a l’estranger, i jo m’he fet càrrec de tot, si ho vol dir així.

–Però li passa res al telèfon? Perquè primer he provat de trucar-vos, i no m’han contestat –va fer mirant l’avi amb severitat.

–Té raó. Em sembla que al telèfon li passa alguna cosa –va respondre l’avi tan despreocupadament com abans–. El telèfon no funciona, el timbre de la porta principal no funciona. L’organització no funciona.

–Bé –va respondre la senyora Bing-Birchall–. Jo no ho volia dir, però ja que vostè ho ha dit, no puc estar-hi més d’acord.

–Aquests tres nois són massa joves per organitzar-se bé. I jo soc massa vell. La bona organització els pertoca als del mig. I és per això que sempre estan amoïnats. Però em penso que vostè és veïna nostra –va continuar l’avi–. Hi ha res que puguem fer per vostè?

–He rebut una trucada urgent del comandant Rodpath –va contestar–, i com que el meu cotxe és al taller, he

vingut corrents per veure si em podien acompanyar o deixar-me el seu. No em digui que els senyors Hooper se l'han endut de viatge.

–Em temo que sí, sap? Potser li aniria bé una bicicleta..., tot i que és petita i vella...

–No, gràcies. Tornaré a casa i trucaré a l'Alan Rodpath. Si és tan important, ell pot agafar el cotxe i passar-me a buscar –va dir cridant a tothom i no només a l'avi–. El pobre vell Roddy semblava un sac de nervis per alguna cosa, però no m'ha dit de què es tractava.

Quan hi havia un convidat que no els agradava, els nois tenien una tàctica que la Peg no acabava de saber fer. Es quedaven completament en silenci fins que no només semblaven muts, sinó també gairebé invisibles. Però aquest cop en Robin en va adoptar una altra amb calma i serenitat. Mirant-se fit a fit la senyora Bing-Birchall, li va dir:

–D'una nau espacial.

–No et facis el graciós, noiet –va fer la dona.

–No vull fer-me el graciós, oi, avi?

–No, és cert. No vol, senyora Bing-Birchall.

–Però jo em creuré que és una nau espacial quan la vegi –va afegir en James.

–Em sembla molt bé, Jimmy. Ets el Jimmy, oi?

–No, senyora Bing-Birchall, soc en James –li va respondre amb fermesa.

–És el mateix, no?

L'avi va negar amb el cap.

–No, no si ell vol ser en James i no en Jimmy.

La Peg va pensar que li tocava intervenir.

–Jo sempre he estat la Peg i no la Margaret.

–Ah, sí, maca? –va respondre la dona cridant. Semblava difícil no mostrar cap mena d'interès en aquella conversa i allora continuar cridant, però la senyora Bing-Birchall ho aconseguia.– Oh, tot plegat és molt interessant, però me n'he d'anar a trucar al comandant Rodpath. Fet i fet, no pot ser que estigui nerviós sense cap motiu. –Es va mirar en Robin amb un somriure fals i condescendent.– Fins i tot ni que no et comprem la teva nau espacial, joenet. Adeu-siau a tothom. Com es diu per telèfon, «disculpin les molèsties».

La dona havia desaparegut abans que la Peg pogués acostar-se a la porta. Llavors, va tornar la calma. Ningú no va dir res durant uns moments. Estaven gaudint d'aquella absència. Aleshores l'avi va mirar l'hora.

–Ja sabeu –va començar– que no acostumo a treballar a la tarda, però m'he passat el matí llegint i vull fer un esquema del capítol mentre tinc tota la informació al cap. La dona de fer feines, la senyora Com-es-digui, tornarà aquesta tarda?

–No, avui ja ha acabat. I em toca a mi preparar el te. Baixaràs a prendre'n, avi?

–Ara per ara, no ho crec, però a l'hora del te potser canvio d'opinió. I no cal que digueu que no us agrada la senyora Bing-Bang. Me n'he adonat de seguida. –Va fer que no amb el cap, va somriure i se'n va anar.

En James va mirar per la finestra.

–Està aclarint. M'espero uns moments i baixo a la pista a practicar el servei. Algú vol venir?

–M'estimo més seguir amb la nau espacial –va afirmar en Robin–. Passo de pilotes de tennis.

–D'acord, faràs molt bé de quedar-te aquí assegut i buscar-la –va fer en James–, perquè l'únic que pots fer és imaginar-te-la.

–I tu com ho saps, pallús? Has sentit el que ha dit l'avi? Ha vist com baixava una cosa diferent.

–I què està fent? Res de res –va concloure en James amb aire triomfal–. Només se n'ha anat escales amunt a tornar a pensar en en William Pitt i en el duc de Newcastle. Amb això es demostra que no creu de debò que hagi passat res d'important.

–Això també és el que he pensat jo –va dir la Peg.

–Però, per què el tal comandant Rodpath ha trucat a la senyora Bing-Birchall?

–Oh, Robin, prou d'aquest color –va saltar en James–. Deu estar nerviós perquè ha sentit que han vist algú disparent a un faisà, o alguna altra ximpleria d'aquestes de cacera que tant li agraden.

–Si jo hagués de disparar-li a alguna cosa –va dir la Peg com si estigués somiant–, em sembla que apuntaria a la senyora Bing-Birchall, no per matar-la, però sí per enviar-la uns mesos a l'hospital. La veritat és que no la puc suportar. Heu vist com m'ha apartat quan ha entrat? M'ha arruïnat el poema. M'ha posat de mal humor. Tot per culpa seva.

–Així ja no t'hauràs de preocupar per ser un arbre altre cop –li va dir en James–. Escriu un poema d'odi. I titula'l «A la senyora Bing-Bang». –Tots dos nois, a diferència de la Peg, ho van trobar molt divertit.

Quan van acabar les rialles, la Peg els va respondre amb dignitat:

–Jo no escric poemes d’odi. La poesia no hauria de parlar d’odi.

–I què me’n dius d’aquell sobre la professora de gimnàstica? –va preguntar en Robin.

–Aleshores era més petita.

En James havia trobat unes quantes pilotes.

–Bé, me’n vaig a la pista. A més de velocitat, el que necessita ara el meu servei és efecte. Si algú vol venir, serà benvingut. –I va sortir per un dels finestrals.

La Peg es va posar a llegir el que havia escrit i en Robin, al sofà, va tornar al seu llibre. Però, esclar, en Robin no podia quedar-se quiet gaire estona.

–Si viatgessis fins a la galàxia més propera, no la nostra, esclar, sinó la del costat, la que estigués més a tocar, trigaries uns...

La Peg el va tallar:

–No m’ho diguis. No ho vull saber. No tinc cap necessitat de preocupar-me d’altres galàxies.

–D’això jo en dic una postura poc intel·ligent –va dir en Robin amb arrogància.

–I tu què?

–I jo què de què? –va preguntar-li en Robin amb la cara vermella, tal com passava sempre que s’enfadava.

–Fas veure que creus que ha aterrat una nau espacial, però, en canvi, l’únic que fas és seure aquí i llegir. Per què no has sortit corrents a buscar-la? Vols que t’ho digui?

–No –va contestar el noi fent veure que deixava d’escoltar.

Però de vegades la Peg podia ser molt insistent.

–Perquè et fa por no trobar res de res i llavors tenir una decepció.

En Robin se la va quedar mirant.

–Bon raonament, però no és cert.

–Robin Hooper, n’estàs segur?

El noi va assentir molt seriosament.

–Ara, escolta’m amb atenció, Peg. I això és confidencial. T’estàs oblidant que he sortit corrents just quan la cosa estava aterrant. I he corregut fins al capdamunt del turonet per tenir una vista millor. També és veritat que podria haver aterrat a molts quilòmetres d’aquí.

–Això també ho he pensat jo –va dir la Peg ràpidament.

–Però no crec que ho hagi fet. I no t’oblidis que el comandant Rodpath està nerviós per alguna cosa. Ara et diré el que penso, tot i que no he volgut dir res davant d’en James perquè ell només se’n riu. Crec que la nau espacial ha aterrat no gaire lluny d’aquí i tan bon punt ha tocat terra s’ha fet invisible, o potser s’ha fet fonedissa. I no només això. Si t’hi intentessis apropar, no podries. Farien servir alguna mena de força per mantenir-te’n allunyada.

A la Peg allò li va semblar que passava de mida.

–I com ho saps?

–Bé. No n’estic segur, tros de ximpleta. Però si fos prou intel·ligent per viatjar en una nau espacial milers de milions de quilòmetres, sé què és el que faria primer. Fer-me invisible i després protegir-me amb alguna mena de

força, com una barrera elèctrica, fins que sabés si la gent d'aquí eren amics. Ho entens?

—Fins a cert punt, Robin, però això vol dir que t'has de creure una pila de coses, oi?

—D'acord, d'acord! Però explica per què estic assegut aquí i no he sortit volant, intentant trobar alguna cosa que ara mateix és invisible i intocable. Estic assegut aquí —va continuar fent-se l'important—, esperant esdeveniments.

Després de dir això, es va quedar mirant fixament la Peg, que no volia que passés cap mena d'esdeveniment —tret que, per descomptat, la nau espacial marxés ben lluny—, i així és el que li va fer entendre.

—Però aleshores —va concloure—, podria ser que t'ho estiguessis inventant tot, oi, Robin?

—No, no podria ser —va cridar-li amb la cara vermella com un perdigot—. Ja ho veuràs. M'hi jugo el que vulguis que es produiran esdeveniments.

A la Peg no li agradava que la cridessin.

—I d'on ho treus, això dels esdeveniments? Aquesta paraula no la dius mai. Com plans d'urbanisme o coses així.

—D'acord, tampoc no m'he tornat boig. Però ja saps el que vull dir. Alguna cosa està a punt de passar.

I per una vegada tenia tota la raó.